

CÓ NHỮNG ÁNG VẮN 0000

- 10 -

“THÒONG DÀNH KỂ CHUYỆN”

Sẽ tới một ngày không báo trước, không chừa ai - ngày mà người sinh thành và người dưỡng nuôi im bật trong hơi thở trần gian. Không ai rời đi bằng tiếng động lớn. Chỉ là, sáng bữa đó chái bếp vắng mỗi lửa, và buổi chiều hôm tiếng bìm bịp kêu quen không còn vọng từ sau cánh cửa khép hờ.

Cây mận đỏ cũng thôi ra những tàng bông thiệt ngọt...

Từ khoảnh khắc thiên thu đó, thế gian vẫn đông những con người, nhưng hóa ra trống vắng cô liêu khôn cùng vô tận. Không còn ai ngó theo từng chập chững buồn vui trong mắt mình bao bận nữa...

Không còn ai nhìn qua sắc da mà biết: “Dạo này con ăn uống sao rồi?”

Không ai vừa nghe giọng là biết: “Sao bữa nay giọng con buồn buồn?”

Không ai dám xông vô cơn giận dở dang của ta, chỉ để đỡ bằng một chén cơm canh nóng hổi.

Từ ngày đó trở đi, mọi yêu thương đều có điều kiện. Không ai còn buộc đời mình vào ta chỉ để sống... mà lo cho ta trước. Không còn ai âm thầm gom nhặt từng mảnh vụn đời ta để giữ lấy, lau chùi, cất vào ngăn ký ức như báu vật. Không ai nhớ ta vào giờ ngẫu nhiên. Không ai dậy sớm để nấu phần ăn con thích. Không ai lặng lẽ dọn lòng mình chỉ để chịu đựng cơn gắt gỏng mà ta gọi là “tính khí”.

Không ai.

Kể cả người yêu.

Kể cả con cái sau này.

Bởi chỉ có cha mẹ mới gói cả đời mình lại thành cái bóng để ta giẫm lên mà lớn, rồi rút vào cõi lặng mà không một lời đòi lại.

Cái mất lớn nhất của một đời người chưa chắc là mất đi điều gì, mà là không còn ai thiết dạ lo khi ta buồn và vẫn chờ một chỗ để ta trở về, dù ta đã làm tổn thương họ nhiều lần mà chớ hề hay biết.

Ngày họ mất, trong ta bể đổ một điều không ai dạy nổi: Thì ra, từ đây trở đi ta không còn là con ai trên cõi đời này nữa...

Thường Dành

* trích Facebook THƯỜNG DÀNH KỂ CHUYỆN